

Posudek diplomové práce Nely Mayerové

Diplomová práce studentky Nely Mayerové s názvem Větrné mapy je výsledkem její dosavadní práce, kdy se kontinuálně věnuje generovaným strukturám a pečlivě tuto problematiku zkoumá. Je potěšující vidět, že se nezastavila u rigidních geometrických struktur, které během svého studia tvořila. Jakousi evolucí dospěla ke složitějším matematickým principům, které nám mohou připomínat živoucí organismy.

Závěrečná práce tedy není generování abstraktních obrazů a kompozic, ale procesuální video, které se neustále generuje a proměňuje díky algoritmu, který diplomantka sama napsala. Tento programový kód, který dává jejímu obrazu život, zvizualizovala formou drobných svítících úseček na černém pozadí. Čárky, z nichž se dynamicky tvoří výsledná forma, nás odkazují k synoptickým mapám, kde reprezentují směr větru. Avšak na rozdíl od těchto map, které jsou v ploše, diplomantka vykročila do prostoru a výsledný obraz se jeví plastický. Můžeme si to představit, jako by vítr na pláži zvedl zrnka písku a zhmotnila se tak jeho podoba.

Jako formu instalace zvolila velkoformátovou projekci. Do obrazu tak téměř můžeme vstoupit. Správně tak zvolila měřítko k asociaci pohybu větru.

Studentku jsem bohužel poznal až v tomto posledním semestru, a tak jsem ji mohl až nyní odkázat k současným autorům, kteří se zabývají touto problematikou, jako je například Pavel Mrkus. Zjistila by, jak se vystavují takovéto projekce. Zde vidím promarněnou příležitost. Studentka mohla pracovat s více projekcemi a vytvořit tak ještě silnější prostorový dojem. Také by zjistila, že v uměleckých instalacích se pracuje se specifickým konkrétním prostorem. Finální projekce tak nemusela být namířená na prázdnou stěnu ateliéru, ale pracovat třeba s oknem. Nejproblematictější pro diplomantku bylo nalezení „srdce“ které rozhýbá formu. I vítr má nějakou příčinu a na jeho začátku může být třeba mávnutí motýlích křídel, jak nám říká teorie chaosu. Nela pracovala z generátorem náhodných čísel v samotném programu. Pracovala s pohybem kurzoru, který se stal oním motýlem. Avšak instalace tím ztrácela na uměleckém pojetí a lehkost dojmu větru se smrškla na technologickou ukázkou, kdy zkoušíme, jak reaguje struktura na pohyb naší ruky, ve které držíme myš.

Autorka se pustila do výroby pohybového čidla, které reaguje na pohyb diváka. Tím se zbavila tuhosti pohybu myši a uvolnila a hlavně zneviditelnila řízení. Avšak stále se divák cítí být až příliš aktérem, který cítí kauzalitu mezi obrazem a vlastním pohybem. Je škoda, že Nela nenechala příběh větru rozvést podobně, jako je to s oním mávnutím motýlího křídla, na jehož konci je větrná bouře.

Práci hodnotím známkou **velmi dobře**.